R 5332 (page 312)

பொறுமை குணலட்சணத்தின் ஒரு முதன்மையான பண்பு

PATIENCE A CARDINAL GRACE OF CHARACTER

"நீங்கள் தேவனுடைய சித்தத்தின்படி செய்து. வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்டதை பெறும்படிக்குப் பொறுமை உங்களுக்கு வேண்டியதாயிருக்கிறது."
- எபிரேயர் 10:36

அப்போஸ்தலர் கிறிஸ்தவ சபையை நோக்கி. அதாவது உலகத்தை விட்டு பிரிந்து, கிறிஸ்துவை உங்கள் முன் மாதிரியாகவும் இரட்சகராகவும் ஏற்றுக்கொண்டு. அவரது அடிச்சுவட்டில் நடக்க நாடிக்கொண்டும் உங்கள் ஜீவனை கர்த்தருக்கு அர்ப்பணம் செய்திருக்கிற உங்களை நோக்கி, "உங்களுக்கு பொறுமை அவசியமாயிருக்கிறது" என்று கூறுகிறார். கிறிஸ்துவுடன் மரிக்க உங்களை அர்ப்பணித்த போது ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு தேவனுடைய சித்தத்தை செய்தீர்கள். ஆனால் இந்த பலி என்ன என்பதையும் கிறிஸ்துவுடன் பாடுபடுகிறவர்கள் மட்டுமே அவருடன் ஆளுகை செய்வார்கள் என்பதையும் ஆரம்பத்தில் நீங்கள் உணர ஆரம்பித்ததைக் காட்டிலும் இப்பொழுது தேவனுடைய சித்தம் உங்களை அதிகமாக ஈர்த்தது.

"நீங்கள் பிரகாசிக்கப்பட்ட பிறகு" காரியங்களை மிகவும் தெளிவாக பார்த்தீர்கள். மேலும் "உபத்திரவங்களாகிய மிகுந்த போராட்டத்தை சகித்தீர்கள்." இது மிகவும் நன்றாக இருந்தது. ஆனால் சிலர் குறிப்பிட்ட காலம் தங்களது வைராக்கியத்தை வெளிப்படுத்திய பிறகு குளிர்ந்த நிலைக்கு சென்று விட்டார்கள் என்று பரிசுத்த பவுல் இந்த வசனத்தில் காண்பிக்க போகிறார். அவர்கள் நன்மை செய்வதில் சோர்ந்து விட்டார்கள். இப்படியாக அவர்கள் கிறிஸ்துவின் சபைக்குரிய தயவு, சலுகைகள் மற்றும் ஆசீர்வாதங்களிலிருந்து தங்களை விலக்கிக் கொள்ளுகிறார்கள். பொறுமையானது கிறிஸ்தவ குணலட்சணத்தின் ஒரு முக்கிய பண்பு என்பதை நினைவுகூர்ந்து, பொறுமையை தொடர்ந்து அப்பியாசப்படுத்த வேண்டும் என்பதே இருதயத்தில் இன்னும் தேவனிடத்தில் விசுவாசமாயிருக்கிறவர்களுக்கு அவரது புத்திமதியாக இருக்கிறது. அநேகர் இயற்கையாகவே கொஞ்சம் அன்பையும் கொஞ்சம் தயவும், கொஞ்சம் பொறுமையும் கொஞ்சம் சாந்தமும் முதலானவைகளை உடையவர்களாக இருக்கிறார்கள். ஆனால் பரிசுத்த ஆவியின் கிருபைகளில் நாம் வளர

R5332 : page 313

ஆரம்பித்த பிறகு, மாம்சத்தையும், உலகத்தின் ஆவியையும் சுயநலத்தின் ஆவியையும் கட்டுப்படுத்த பொறுமை நமக்கு தேவையாயிருக்கிறது.

தேவனுடைய சித்தம் என்பது ஒரு அர்த்தத்தில் தேவனுடைய திட்ட அளவாக இருக்கிறது. பரலோகத்தில் இருக்கிற நமது பிதாவைப் போல நாம் இருக்க வேண்டும். ஆனால் நாம் விழுந்து போன ஜீவிகள் என்பதையும் பரிபூரணமாக நம்மால் செய்ய இயலாது என்பதையும் தேவன் நினைவுகூருகிறார். தேவனுடைய சித்தத்தை பூரணமான மற்றும் முழுமையான உணர்வுடன் செய்ய வேண்டும் என்றும் நமது தலைப்பு வசனம் பொருள்படவில்லை. ஆனால் அப்போஸ்தலர் வேறு இடத்தில் கூறுவது போல, நம்முடையது புத்தியுள்ள ஆராதனை, நம்மால் செய்ய இயலாததை செய்ய வேண்டும் என்று தேவன் எதிர்பார்க்கவில்லை.

நமது சோதனைக்கான நோக்கம்

தேவனுடைய இந்த சித்தம் என்ன? “நீங்கள் பரிசுத்தமுள்ளவர்களாக வேண்டும் என்பதே உங்களைப் பற்றிய) தேவனுடைய சித்தமாயிருக்கிறது.’ (1தெசலோனிக்கேயர் 4:3) அப்போஸ்தலர் போதிப்பது போல, அர்ப்பணம் என்பது உலகத்தை விட்டு முழுமையாக முற்றிலுமாக பிரிந்திருத்தல். இப்படிப்பட்ட பிரிந்திருத்தலை ஆரம்பத்தில் நாம் செய்வோமேயானால், பிறகு பிதாவானவர் நம்மை பரிசுத்தம் பண்ணி புது சிருஷ்டிகளாக நம்மை ஜெனிப்பித்து, நம்மை பிரித்து வைக்கிறார். ஆகையால் நாம் முதலாவது நம்மை பிரித்துக் கொள்ளுகிறோம். பிறகு தேவன் நம்மை ஏற்றுக்கொண்டு, பரிசுத்த ஆவியினால் ஜெனிப்பிக்கிறார். பிறகு அவர் நம்மில் கிரியை நடப்பிக்கிறார்.

நாம் முழுவதுமாக நம்மை அர்ப்பணிக்கும் போது, நாம் தேவனுடைய சித்தத்தைச் செய்கிறோம், புது சிருஷ்டியில் ஒரு இடத்தை நாம் அடைகிறோம். ஆனால் நம்மை சோதனையில் வைப்பது அவரது சித்தமாக இருக்கிறது. தேவனை நாம் எந்த அளவுக்கு நேசிப்போம்? எந்த அளவுக்கு நாம் உண்மையுள்ளவர்கள்? ஒரு படையில் ஒரு போர் வீரன் அமைதியான நேரத்தில் உண்மையாக இருப்பான். ஆனால் மன அழுத்தம் இருக்கும் காலத்தில் அவன் எப்படியிருப்பான்? கொடியை கைவிட்டு ஓடுவானா? அல்லது தான் ஒரு நல்ல படை வீரன் என்பதை நிரூபிப்பானா? அதிகமான பொறுமை அவனுக்கு தேவைப்படுகிறது. அவன் தனது தேசத்தை நேசிப்பதாக சொல்வானானால், தேசத்திற்கு தேவைப்படும் போது, அவன் சகிப்புத்தன்மையும் விசுவாசமும் சோதிக்கப்படும். அவன் காவல் வேலைக்கு போக வேண்டும்; சிலசமயம் அவன் இழிவான வேலையை செய்ய வேண்டும். அவன் சோர்வடையும் அணிவகுப்பையும் பல துன்பங்களையும் சகிக்க வேண்டும். இவைகளெல்லாம் ஒரு உண்மையுள்ள போர் வீரனுக்கு தேவைப்படுகிறது. அவன் உண்மையுள்ளவனாயிருந்தால், அவனது உண்மையான ஊழியத்திற்காக அவன் பதவி உயர்வு கொடுக்கப்பட்டு, கனப்படுத்தப்படுவான்.

இப்படியாக நாமும் நமது உண்மைத்தன்மைக்கு சோதிக்கப்படுகிறோம். கிறிஸ்துவினிமித்தம் நாம் எதை சகிக்க நாம் விருப்பமுடையவர்களாயிருக்கிறோம்? எந்த அளவுக்கு நாம் முழுவதுமாக சமர்ப்பித்திருக்கிறோம்? நமது அர்ப்பணம் எந்த அளவுக்கு ஆழமாக போகிறது? கர்த்தருடைய சித்தத்திற்கு நாம் எந்த அளவுக்கு முழுமையாக இசைவாக இருக்கிறோம்? நமது அக்கறை மேலோட்டமாக இருக்கிறதா அல்லது நமது இருதயத்துக்குள் ஆழமாக நுழைகிறதா? நாம் அர்ப்பணம் செய்வோமா? இது வெறும் கேள்வி அல்ல. கிறிஸ்தவன் இந்த அனைத்து ஆரம்ப படிகளையும் எடுத்த பிறகு, எந்த அளவிற்கு அவன் பொறுமையான சகிப்புத் தன்மை, கீழ்ப்படிதல் மற்றும் விசுவாசத்தை வெளிப்படுத்துவான்.?

தேவன் இந்த சோதனைகளை நம்மேல் வைக்கிறார். ஏனெனில் ஜெயங்கொள்ளுகிறவர்களுக்கு தேவன் மாபெரும் கனங்களை கொடுக்கவிருக்கிறார். அவர்கள் தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட ஒரு கூட்டமாக இருக்கப் போகிறார்கள். இவர்கள் வாக்குத்தத்தத்தை பெறுவார்கள். முடிவுவரை நம்முடைய விசுவாசத்தை நிரூபித்த பிறகு வாக்குத்தத்தத்தை பெறுவோம். அதாவது அதன் நிறைவேறுதலைப் பெறுவோம் என்று அப்போஸ்தலர் கூறுகிறார்.

வாக்குத்தத்தத்தின் சாராம்சம்

வாக்குத்தத்தமானது என்ன, எப்போது, எங்கே? வாக்குத்தத்தமானது சந்தேகத்திற்கிடமில்லாமல் உயிர்த்தெழுதலில் பெற்றுக்கொள்ளப்படும். தங்களது

வீடுகள், நிலங்கள் அல்லது குழந்தைகள் அல்லது பெற்றோர் அல்லது நண்பர்கள் அல்லது கணவர்கள் அல்லது மனைவிகள் அல்லது சுயம் அல்லது வேறு எதையும் காட்டிலும் தேவனை நேசிக்கிறவர்களுக்கு அவர் வைத்திருக்கிற சகலமும் வாக்குத்தத்தம் உள்ளடக்கியிருக்கிறது.

வாக்குத்தத்தம் என்று அப்போஸ்தலர் இங்கே குறிப்பிடுவது குறிப்பிட்ட வாக்குத்தத்தம் ஆகும். தேவன் ஆபிரகாமை கல்தேய தேசத்திலிருந்து கானான் தேசத்திற்கு கொண்டு வரும் போது, ஆபிரகாமோடு தேவன் செய்த ஆதி வாக்குத்தத்தத்தோடு நமது அனைத்து நம்பிக்கைகளும் ஆசீர்வாதங்களும் மையப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. ஆபிரகாமின் சந்ததிக்குள் பூமியிலுள்ள சகல வம்சங்களும் ஆசீர்வதிக்கப்படும் என்று தேவன் வாக்குத்தத்தத்தம் பண்ணினார். அது அவர்களுக்கு பொறுமையையும் வலிமையையும் கொடுக்கக்கூடிய உற்சாக மூட்டும் மாபெரும் வாக்குத்தத்தமாக இருந்திருக்கிறது. இந்த வாக்குத்தத்தத்தை பெறுகிறவர்களே உலகத்தை ஆசீர்வதிக்கும் ஆபிரகாமின் சந்ததியாக இருப்பார்கள் என்பதே வாக்குத்தத்தின் சாராம்சமாக இருக்கிறது. கிறிஸ்துவில் விசுவாசமுள்ளவர்கள் அவருடைய ராஜ்யத்தில் அவருடன் இணைவார்கள். இந்த ராஜ்யத்தின் கீழ் பூமியின் சகல ஜாதிகளையும் ஆசீர்வதிக்கக்கூடிய கனத்தை பெறுவார்கள். பிறகு தேவனுயை சகல ஜீவிகளும் அவரது சத்தியத்தைக் குறித்த அறிவுக்குள் கொண்டுவரப்படுவார்கள். அவன் விரும்பினால், கல்வாரியில் மீட்கப்பட்ட சகல பூரணத்தை திரும்பப்பெறும் சந்தர்ப்பத்தை பெறுவான்.

இப்பொழுது சந்தர்ப்பம் வித்தியாசமானதாக இருக்கிறது. இப்பொழுது ஆபிரகாமின் சந்ததியாக வாக்குத்தக்கத்தை சுதந்தரிக்கப் போகிறவர்களுக்கான தெரிந்துகொள்ளுதல் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. "நீங்கள் கிறிஸ்துவினுடையவர்களானால், ஆபிரகாமின் சந்ததியாராயும் வாக்குத்தத்தின்படி சுதந்தரராயும் இருக்கிறீர்கள்." நாம் கிறிஸ்துவினுடையவர்களயிருக்கும் படியும் அவரில் நிலைத்திருக்கவும் தொடர வேண்டும் என்று அப்போஸ்தலர் நமது தலைப்பு வசனத்தில் அறிவுறுத்துகிறார். முடிவுவரை இப்படியாக அவரில் நிலைத்திருக்கிற அனைவரும் அவருடன் மகிமையடைவார்கள். நாம் உண்மையுள்ளவர்களாயிருக்க அவருடைய பக்தியின் ஆவியை நாம் பெற்றிருக்க வேண்டும்.

பொறுமையான சகிப்புத்தன்மைக்கு குறிப்பிடத்தகுந்த உதாரணங்கள்

பரிசுத்த யாக்கோபு சபைக்கு கூறுகிற புத்திமதியாவது: “என் சகோதரரே, கர்த்தருடைய நாமத்தினாலே பேசின தீர்க்கதரிசிகளைத் துன்பப்படுத்தலுக்கும் நீடிய பொறுமைக்கும் திருஷ்டாந்தமாக வைத்துக்கொள்ளுங்கள்." அப்போஸ்தலர் நோக்கி கூறின சபையார் இயேசுவின் பாடுகளை முன்னரே அறிந்திருந்தார்கள்." அவர்கள் அப்போஸ்தலரின் விசுவாசத்தை முன்னரே அறிந்திருந்தார்கள். அவர் இப்பொழுது அவர்களது மனத்தை வேறொரு காரியத்துக்கு இழுக்கிறார். பரிசுத்தமான வாழ்க்கை வாழ்ந்தவர்களைத் திரும்பி பார்த்து, அவர்களது நீடிய பொறுமையை பார்க்கும்படி அப்போஸ்தலர் வலியுறுத்துகிறார். நம்மைச் சுற்றி வாழ்கிற சகோதரர்களோடு கூட இவர்களது திருஷ்டாந்தங்கள் நம்மை உற்சாகப்படுத்தும் பாடங்களாக இருக்க வேண்டும்.

நமது மனதை பின்னோக்கி அலைய விடும்போது எப்பொழுதும் சில காரியங்களை பெறுவோம். சமீபமாக இருக்கக்கூடிய காரியங்கள் அவற்றின் சரியான வெளிச்சத்தில்

இன்னும் அருகே காணப்படுகின்றன. தேவனுடைய விருப்பத்தை கவனித்து நாம் உற்சாகம் அடையத்தக்கதாக, கடந்த கால விசுவாசிகளைப் பற்றி நமது கவனத்தை அப்போஸ்தலர் திருப்புவது சரியானதாக இருந்தது. அவருடையவர்களில், பொறுமையாகவும் உண்மையாகவும் சகிக்க விருப்பம் இருக்க வேண்டும் என்றும் இப்படியாக அவர்கள் உண்மையான குணலட்சணத்தை வெளிப்பபடுத்த வேண்டும் என்றும் அவர் ஆசைப்படுகிறார். அது அவரை பிரியப்படுத்துகிறது.

நாம் தீர்க்கதரிசிகளையும் பழைய ஏற்பாட்டு பதிவுகளையும் பின்னோக்கி பார்க்கும் பொழுது, அப்போஸ்தலர் குறிப்பிடுவது போல, அவர்களில் பெரும்பாலோர் கர்த்தருக்கும் விசுவாசத்தையும், அவரினிமித்தம் துன்பங்களை சகிக்க விருப்பம் உடையவர்களாக இருந்ததையும், சந்தர்ப்ப வசத்தால் அந்த அனுபவம் அவர்கள் மேல் கொண்டு வரப்படவில்லை என்பதையும் நாம் கவனிக்கிறோம். ஆபிரகாமுக்கு கொடுக்கப்பட்ட வாக்குத்தத்தத்தின் மேல் உள்ள விசுவாசத்தினாலும் அது நிச்சயம் நிறைவேறும் என்ற நம்பிக்கையினாலும் துன்பத்தை சகிக்க மோசே எப்படி விருப்பமுடையவராக இருந்தார்

R5333 : page 313

என்பதை நாம் பார்க்கிறோம். அவர் தத்தெடுக்கப்பட்ட பார்வோனின் அரச குடும்பத்தில் சந்தோஷமாக வாழ்வதற்கு பதிலாக தேவனுடைய பிள்ளைகளுடன் துன்பத்தை அனுபவிப்பதை தேர்ந்தெடுத்தார்.

பொறுமையுடன் சகித்தலுக்கும் குறிப்பிட்ட காலம் பலமான எதிர்ப்புக்குமான இன்னொரு உதாரணத்தை யோபுவில் நாம் பார்க்கிறோம். எரேமியா தனது விசுவாசத்தினிமித்தம் துன்பத்தை அனுபவித்ததையும் அதை பொறுமையுடன் சகித்ததையும் நாம் பார்க்கிறோம். இதையே தீர்க்கதரிசி தானியேலிலும், கர்த்தரிடத்தில் அவரது விசுவாசத்தையும் தேவன் அவருக்கு விரோதமாக அனுமதித்தவைகளை பொறுமையுடன் சகித்ததையும் நாம் பார்க்கிறோம். இதே போல மற்ற தீர்க்கதரிசிகளையும் நாம் பார்க்கிறோம். நம்முடைய அறிவுரைக்காகவும் அறிவுறுத்தல்களுக்காகவும் எழுதப்பட்டிருக்கிற அனுபங்களை நாம் வாசிக்கிறோம். அவைகள் ஒரு யுகத்திற்கு உரியதாகவும் நாம் வேறு யுகத்தை சார்ந்தவர்களாகவும் இருந்தாலும் அவர்களுடைய அனுபவங்கள் நமக்கு நல்ல பாடங்களை தருகிறது. (1கொரிந்தியர் 10:6,11)

இந்த பாடங்களின் தனிப்பட்ட பிரயோகம்

இந்த பாடங்களை நமக்கு பிரயோகித்து, தேவனுடைய வசனத்தை பேசுவதற்கு எந்த அளவுக்கு நமக்கு சலுகை கிடைத்திருந்தாலும் அதனிமித்தம் துன்பங்களை அனுபவித்து, அதை பொறுமையுடன் சகித்தோமானால், அதற்கேற்ற ஆசீர்வாதங்களையும், தேவனிடமிருந்து புகழ்ச்சியையும் அது கொண்டு வரும். ஆனால் நாம் துன்பப்படும்போது, எவ்வளவு பயங்கரமானது, பயங்கரமானது, பயங்கரமானது என்று நினைத்தால் அதில்

R5333 : page 314

தேவன் பிரியப்படுவார் என்று நாம் நினைக்க முடியாது. இப்படிப்பட்ட மனோபாவம் உடையவர்கள், "கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் தேவபக்தியாய் நடக்க மனதாயிருக்கிற யாவரும் துன்பப்படுவார்கள்" மற்றும் அவர்களுக்கு சகலமும் நன்மைக்கு ஏதுவாகும் நடக்கும் என்ற வசனங்களை எடுத்துக்கொள்ளமாட்டார்கள். (2தீமோத்தேயு 3:12; ரோமர்8:28)

யோபு பணக்காரனாகவும் செழுமையாகவும் இருக்கும் போது அவரது குடும்பம் முழுவதையும், அவரது செல்வங்களையும், அவரது ஆரோக்கியத்தையும் எடுத்துப்போட்டு, இன்னும் அவரது மனைவியையும் அவருக்கு எதிராக திருப்பி தேவன் அவரை

சோதனைக்குட்படுத்தினார். எனினும் இவையனைத்திலும் யோபு தேவனுக்கு விரோதமாக திரும்பவில்லை. அவர் தேவனை நோக்கி விசுவாசத்துடன் பார்த்து உண்மையிலேயே ஆச்சரியத்துடன் அவர் வெளிப்படுத்தின வார்த்தைகளான: "இந்த தோல் முதலானவை அழுகிப்போன பின்பு, நான் என் மாம்சத்தில் இருந்து தேவனைப் பார்ப்பேன்." இன்னும் அவரது கிருபையை பெறுவேன்; என் மேல் வருகிற அனுபவங்கள் மற்றும் துன்பங்கள் மூலம் அவர் எதற்காக எனக்கு தருகிறார் என்பதை கற்றுக்கொள்ளுவேன். “அவர் என்னைக் கொன்று போட்டாலும், அவர் மேல் நம்பிக்கையாய் இருப்பேன்.” (யோபு 13:15)

அவருடைய பரீட்சைகள் நிறைவேறின பிறகு தேவன் அவருக்கு பிள்ளைகளையும், வீடுகளையும் நிலங்களையும் மற்றும் நண்பர்களையும் திரும்பக் கொடுத்தார். இவைகள் அபரிமிதமாக திரும்ப வந்தது, மறு சீரமைப்பின் காலத்தில் ஆசீர்வாதங்களையும், மனுக்குலத்தின் உபத்திரவம் முடிவாக எப்படி தேவனிடத்தில் அன்பு கூருகிறவர்களுக்கு நன்மைக்கு ஏதுவாக நடத்துகிறது என்பதையும் நிழலாக காண்பிக்கிறது. கர்த்தரிடத்திலுள்ள விசுவாசத்தினாலும் அவரது ஏற்பாடுகளின் மேல் உள்ள நம்பிக்கையினாலும் இப்பொழுது துன்பத்தை அனுபவிக்கிறவர்கள், இந்த துன்பங்களையும் சோதனைகளையும் சந்தோஷமாக எடுத்துக்கொள்வார்கள். இவைகள் அவர்களுக்கு நன்மைக்கு ஏதுவாக நடத்தி, “மிகவும் அதிகமான நித்திய கனமகிமையை உண்டாக்குகிறது."